

det tidligere ſaa meget omtviftede Hovedſpørgsmaal i denne Sag. Jeg troer at det i høj Grad maa paaffjennes at den høitærede Juſtitsminiſter, for at efterkomme det Ønſke, der blev udtalt af Rigsdagen i dens foregaaende Sæſion, om nogle forandrede Regler i de Henſeender, hvorom der her er Tale, har taget denne Sag under Overvejelſe, og har beſtrebt ſig for at foreſlaae, hvad der efter hans Mening kunde være at foreſlaae, for at afhjælpe de Klager, ſom have været førte over Taxationernes Upaalidelighed. Men der er dog een Bemærkning, ſom jeg ikke kan tilbageholde med Henſyn til diſſe Klager over de hidtilværende Taxationsforretningers Upaalidelighed, og det er den, at man dog ganſke viſt maa lægge Mærke til, at Meget af denne Upaalidelighed er af den Natur, at det ikke vil være muligt at afhjælpe den, hvilken Inſtitution man ſaa end indfører, og hvorledes man ſaa end indretter det hele Taxationsvæſen, enten man ſaa tager 2, 3 eller 4 Taxationsmænd, eller man indretter en Overtaxation, hvad man jo ogſaa kunde tænke ſig, ſom en Appellinſtants. Denne Upaalidelighed ligger nemlig efter min Mening i ſelve Sagens Natur, idet der her handles om at tilvejebringe et beſtemt Skjøn over Noget, ſom efter ſin Natur ikke lader ſig nøiagtigt beſtemme. Jeg troer derfor, at man ogſaa gjør Uret i at vente ſig altfor Meget af de nu foreſlaaede Taxationsbeſtemmelſer. Men herfor er det jo ogſaa, at det efter Lovgivningens Tanke kun er et underordnet Moment, ved den hele Afgjørelſe af, hvad der ſkal udlaaenes i faſte Eiendomme, til hvilke Vurderingsſummer diſſe ſættes ved Taxationsforretningerne. Hvad der uden Tvivl er nok ſaa vigtigt, det er, at der i Taxationsforretningerne indeholdes nøiagtige Forklaringer angaaende de paagjældende Eiendommens Beſtaffenhed. Hovedſagen er imidlertid, at den endelige Afgjørelſe ligger hos Raadbeſtyrelſerne og hos Overformynderibeſtyrelſen. Det er dog væſentlig paa diſſe, at man ſkal ſtole, hvorimod Taxationsforretningerne kun ſkulle være en Veiledning; at bringe dem til en ſuldkommenhed, hvorved de kunde blive til noget Mere end en Veiledning, lader ſig viſt nok ikke gjøre. Derfor troer jeg rigtignok og

ſaa, at man gjerne kan berolige ſig ved det Fremſkridt, ſom ſkeer ved det nærværende Lovforſlag, hvis det bliver opbøiet til Lyp og Fremſkridt ſom den høitærede Juſtitsminiſter heller ikke har nægtet virkelſt vil finde. Sted ſkjøndt han ikke anſeer det for særdeles betydelende. Man bør dog viſtnok ikke ſtyde dette Fremſkridt fra ſig, og ſelv de, der mene, at der kunde have været faſſat noget Bedre, ville ganſke viſt heller ikke ſtyde det fra ſig, da der dog nu engang ikke lader ſig opnaae noget Andet, og da det har viſt ſig, at der om det Andet, ſom der har været Tale om, herſker en ſaa stor Uenighed, at det viſtnok ikke lader ſig tænke gennemført i nogen nær Fremtid.

Da Ingen yderligere begjærede Ødet ſluttedes Forhandlingerne, og Lovforſlaget (ſee Tillæg A, Sp. 2645 ff.) ſattes under Afſtemning, og

ved 35 Stemmer mod 35 Lovforſlaget vil blive tilſtillet Conſeilspræſidenten.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var: **Eventuelt: Eneſte Behandling af: Forſlaget til Lov om Søtillæg m. m. ved Søværnet (3die Behandling i Landsthinget findes i dets Tidende Sp. 1938—39, Lovforſlaget, ſom vedtaget i Folkethinget, findes i Tillæg A, Sp. 2653 ff., eneſte Behandling ſamneſteds i det nævnte Things Tidende Sp. 5437 ff.)**

Da den i Forretningsordenen foreſkrevne Friſt ſiden Lovforſlagets forelæggelſe for Thinget ikke var forløben, udtrævedes Thingets Samtykke til Sagens foretagelſe. Da Sagen begjærede Ødet i den Anledning, ſattes Spørgsmaalet, om Sagen ſkulde komme til Behandling under Afſtemning, og ved denne gab Thinget eenſtemmigt med 41 Stemmer ſit Samtykke hertil. Der var ikke ſtillet noget Endringsforſlag. Lovforſlaget i dets Helhed ſattes under Forhandling.

Marineministeren: Det er allerede Thing vil være beſkjendt med, at af de fire Endringsforſlag, ſom bleve vedtagne i det foreliggende Lovforſlag ved ſammes 3die Behandling her